

sieve relevantie. Desondanks geeft het al wel hints over hoe dit album gaat verlopen; naast de titel bevat het nummer een intermezzo dat je niet serieus kunt nemen. Daarna ontsporen vooral de vocalen. Af en toe klinken ze serieus, maar een groot deel van de tijd zitten ze ergens tussen Frank Zappa en Weird Al Yankovic in. Het moge duidelijk zijn dat het dientengevolge nogal lastig is om tot een serieus, goed album te komen. Ook muzikaal gezien gaat men nog wel eens op de Primus of Yankovic toer, maar zijn er even zovele stukken waarin de muziek zeker de moeite waard is. Ik heb er dan ook behoorlijk veel vertrouwen in dat deze band een sterke plaat zou kunnen maken. Dat maakt het des te triester dat deze release een mislukte komedie is geworden, waarin de pluspunten ten onder gaan. Info: www.voluntarymotherearth.com.

Roberto Lambooy

W2WARTHOG

Ain't Right!

(WARTHOG PRODUCTIONS WP015)

Bij het vervaardigen van Ain't Right! gingen Hans (bas, etc.) en Pim Thiemens (gitaar, zang, etc.) hetzelfde te werk als bij voorganger What's Left? (zie iO 65). Wederom werd een selectie gemaakt uit stukken geschreven in de periode 1983-1993 (toen ze als Phylise Ghetta opereerden) en recent gecomponeerd materiaal, die vervolgens tussen 2003 en 2007 werden opgenomen. Belangrijke verschillen zijn de aanschaf van een nog betere drum / bascomputer en de door Tony Levin bekend geworden NS upright contrabas. Het noemen van Levin is een goede reminder voor de stijl van deze band, zo ook de liner notes bij About To Fall: "Onmiskenbare Crimson-invloed blijft ook in recent werk aanwezig". Toch grijpt men de muzikale vocabulaire van Fripp en co. vooral aan om een eigen sound te creëren. Die sound wordt gekenmerkt door een complex breiwerk van gitaarmotieven, waarin grimmige ritme- en gierende sologitaren uit de Red- en Discipline-periode en tegendraadse Television-patronen verwerkt zijn. Tevens zoekt men het in de subtiele jazzrocksectoren, getuige het licht Steely Dan-achtige titelnummer en het naar Camel's Rajaz neigende, deels folk Freestyle. Onmisbare elementen van het groepsgeluid zijn verder de prominent gemixte Chapman Stick, contrabas en elektrische bas en de geavanceerde drumprogrammering, terwijl keyboardsounds de diverse stemmingen trefend kleuren. Dat laatste wordt ook bewerkstelligd door de onderkoelde dan wel wanhopige zang. In het vervreemdende Masterpies wordt die sterk vervormd, waardoor een soort vertraagde Indiscipline in Tuxedomoon-stijl ontstaat. Meer gevoelig klinkt het in het door Traffic en Steve Winwood beïnvloede Lapsang Souchong en Woman, terwijl Welmoed Homan in Jafta met haar deels gesproken voordracht Annette Peacock in herinnering brengt en

Françoise Vaal in de cover Lover Man aantooft dat een moderne jazzsong niet altijd richting Norah Jones hoeft te gaan. Tenslotte vallen de geraffineerde percussiegeluiden op, alsmede de melodieuze saxpartijen van Henk Spies, zoals in het op een ambient Mick Karn geïnspireerde Saffron. De musici hebben er flink aan gesleuteld, wat uiteindelijk een uitdagende en onderhoudende CD heeft opgeleverd. Info: www.warthogproductions.nl.

René Yedema

W.A.DEPHUL

When Aliens Meet A Drop Of Water

(MANIKIN RECORDS MRCD 7087)

De Duitser Ralf Wadepuhl kwam in 1988 als opvolger van Chris Franke bij Tangerine Dream. Hij verbleef maar even in de band, schreef een nummer voor het album Optical Race en maakte de tour in de VS mee. Volgens mij heeft hij op plaat alleen op de soundtrack Dead Solid Perfect meegespeeld. In 2006 verscheen het album Blue Dawn met muziek die hij in die periode samen met Edgar Froese heeft geschreven. Daar was ik niet zo van onder de indruk. Dat is anders met When Aliens Meet A Drop Of Water. Deze muziek dateert eveneens uit de TD-periode maar heeft wat meer richting. De gebruikte geluiden (bijvoorbeeld die uit de Roland D50) zijn typisch voor de genoemde periode en ook de muziek ademt duidelijk TD uit die tijd. Dat wil zeggen: lekkere, niet al te drukke ritmes, redelijk toegankelijke melodieën en een algemene positieve sfeer. Daarbij soleert Wadepuhl af en toe flink. Soms, zoals in het eerste deel van Suffering Sharks en in Sunset Raga, gaat het ritme wat omlaag en wordt de muziek sfeervoller. Neptun's Cave, met bijna 11 minuten het langste nummer van de CD, en Melancholy Of Nature, zijn ook wat rustiger en beeldender. Deze muziek maakt me nieuwsgierig naar eventueel nieuw werk van Wadepuhl. Website: www.manikin.de.

Paul Rijkens

WILLOWGLASS

Book Of Hours

(HGCD002)

Het titelloze debuut van Willowglass kreeg een behoorlijk positieve recensie in iO Pages nr. 60. Drie jaar later komt Andrew Marshall, de

man achter dit Britse project, met de opvolger Book Of Hours op de proppen. Net als de eerste plaat is het een instrumentale CD, met muziek die diep geworteld ligt in de symfonische rock uit de jaren 70. Denk dan vooral aan Genesis (met name Wind Et Wuthering), Steve Hackett, Camel en Anthony Phillips. Dat betekent vooral warme, sfeervolle symfo met sprankelende synthsoli en Mellotron-tapijten, naast orgel, piano en fraai melodieuze elektrische gitaarwerk (o.a. op de 12-snarige gitaar), niet zelden voorzien van rustiek fluitspel. Op die momenten wordt de muziek soms een beetje gelardeerd met vleugjes folk of klassiek. In afsluiting The Labyrinth zitten echter ook een paar korte, donkere fragmenten die aan Tangerine Dream's Rubycon doen denken, terwijl de synthesizersolo aan het einde richting de bekende U.K. song Rendezvous 6:02 gaat, en dat pakt verrassend goed uit. De meerwaarde van Willowglass ten opzichte van vergelijkbare acts zit in een aantal factoren. Zo komen de drum- en percussiepartijen niet uit een doosje, maar worden op echt slagwerk gespeeld (naast Marshall zelf door zijn vaste drum-compaan Dave Brightman). Daarnaast is Andrew een geschoolde componist die veel aandacht besteedt aan een zorgvuldige uitwerking van de nummers, waarbij ook de kleine details niet worden vergeten. Een triangelletje en een toetsenakkoordje hier, een gitaartokkeltje en snuffe dwarsfluit daar, alles valt perfect op z'n plaats. De vijf composities (totale tijdsduur een kleine 50 minuten) vervelen dan ook geen moment. Het is volop genieten van (hjeerlijke symfo die bij mij allerlei nostalgische gevoelens oproepen. Het enige nadeel, voor zover je dat een nadeel kunt noemen, is (zoals collega Antonie in zijn recensie van het debuut ook al opmerkte) het enigszins brave karakter van de muziek. Hier hoor je dus echt geen wild scheurende solo's of andere heftige uitpattingen. Denk echter niet dat Book Of Hours een saai album is. Luister maar eens naar de samples op www.willowglass.net en overtuig jezelf.

Rob Hanemaayer

KIP WINGER

From The Moon To The Sun

Mooi, mooi, mooi. Dit soloalbum van multi-instrumentalist Kip Winger. Het is de opvolger van Songs From The Ocean Floor (2000, zie iO 31). Tussendoor is de hardrockgroep waar Kip de leider van is, weer tot leven gewekt middels Winger IV (2006) en een live-album plus DVD. Maar voor nummers die daar niet thuishoren is hier de perfecte uitlaatklep voor de muzikant die als bassist van Alice Cooper zijn eerste schreden in de muziek zette. Kip flirt met rock (Every Story Told), pop (Where Will You Go), akoestisch werk (Pages And Pages) en zelfs een puur klassieke suite. Dat laatste is het buitenbeentje Ghosts, een compositie voor viool, cello en piano. Een intens stuk muziek dat wel, maar

ietwat vreemd geplaatst zo halverwege het album. Als grootste vergelijking voor de rest van het materiaal noem ik Peter Gabriel. Altijd met een aura van kwaliteit met een grote K, en geregeld flirtend met wereldmuziek. Winger doet dat ook op deze plaat waar je her en der de hand van zijn Turkse co-producer, programmeur, effectenman Cenk Eroglu vermoedt. De plaat is met veel finesse opgenomen en kent een keur van gastmusici van naam en faam (Alan Pasqua, Rod Morgenstein, Andy Timmons en Ken Mary om maar wat te noemen), die echter nimmer op de voorgrond willen treden. Het is vooral de stem van Kip en zijn gevoelige spel op gitaar en bas, plus een trits puike liedjes dat de luisteraar inpakt. Progressief in de zin dat de man alles durft om zijn creativiteit de vrije loop te laten. Geen standaard rockplaat dus, maar een interessante diversiteit aan nummers waar gevoel en oprechtheid uit spreekt. Het proberen beslist waard.

Robbert Schuller

YETI RAIN

Nest Of Storms

(CRIMSONIC)

Al vrij snel na hun debuut uit 2007 (iO 72), komt het Amerikaanse duo William Kopecky en Roger Ebner met de opvolger, ditmaal uitgebracht door het Crimsonic label van Pär Lindh. Bassist Kopecky blijkt zo onderhand een duizendpoot die niet alleen aan bod komt in het Pär Lindh Project, Kopecky en Far Corner, maar ook nog in talloze onbekendere bands en projecten. Yeti Rain maakt dark ambient, waarbij de bas van Kopecky en de sax van Ebner op sombere wijze in discussie gaan. In het titelnummer bijvoorbeeld klinkt de bas zwaar en wringt Ebner zijn sax uit, zonder ooit uit de bocht te gaan. Denk aan het wat minder melodieuze werk van Robin Taylor met Karsten Vogel. Op Ulalume zorgen de steeds aanwezige windgeluiden voor een atmosferische dat vooral doet denken aan een nachtelijke woestijnvlakte, koud en verlaten. Er is sprake van melodie, maar niets dat pakt en dat is dan ook niet de bedoeling. Vergelijken we Yeti Rain met de soundscapes van Fripp, dan zitten de verschillen vooral in de instrumentatie: blaaswerk en bas versus gitaar. Gemiddeld klinkt Yeti Rain een stukje somberder. Soms, zoals in Heart Wakes, komen bas en sax er niet eens aan te pas. Op het eerste album leek er duidelijk sprake te zijn van gevarieerdheid: geïmproviseerde geluidsexercities werden afgewisseld met melodieuze stukken. Hier is die scheiding niet zo duidelijk meer te horen, terwijl de sfeerrijke improvisatie overheerst over het melodieuze aspect. Toch heeft het wel wat, vooral als je dan aan het einde van de plaat het lange Star-Drilled Void voor de kiezen krijgt met mooie vloeiende lijnen. Hier blijkt dat de elektronische muziek toch wel heel dichtbij is.

Jurriaan Hage